

Arrest

nr. 227 377 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: advocaat Annick HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 16 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd op 6 maart 2017 in Italië, op 8 september 2017 in Frankrijk, op 8 november 2017 in Duitsland, op 8 mei 2019 in Zwitserland en op 22 augustus 2019 in Nederland, allen in het kader van een beschermingsverzoek.

Op 29 augustus 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening).

Verzoeker wordt gehoord op 4 september 2019.

Op 9 september 2019 verklaren de Italiaanse overheden zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

Op 23 september 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : G

voornaam : M

(...)

nationaliteit : Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer GODWIN, Mercy, hierna de betrokkene, verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben. Op 12/07/2019 meldde hij zich aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 16/07/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van enige reis- of identiteitsdocumenten.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot vijf treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 06/03/2017 om internationale bescherming verzocht in Italië, op 08/09/2017 vervolgens in Frankrijk, op 08/11/2017 in Duitsland, op 08/05/2019 in Zwitserland en op 22/06/2019 in Nederland.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dd. 04/09/2019 verklaarde de betrokkene Nigeria op een niet nader genoemd tijdstip te hebben verlaten en via niet nader genoemde landen uiteindelijk in Libië belandde en daar in 2016 met behulp van smokkelaars met de boot Italië bereikt te hebben, waar hij het grondgebied van de lidstaten betrad. In Italië verbleef de betrokkene een 7 tot 8 maanden voordat hij naar Frankrijk ging om daar eveneens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene verklaarde vervolgens ook daar 7 tot 8 maanden verbleven te hebben voordat hij naar Duitsland ging waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende, dat werd volgens de verklaringen van betrokkene afgewezen, waarop hij besloot achtereenvolgens verzoeken om internationale bescherming in te dienen in Zwitserland, Nederland en België.

Tijdens zijn gehoor werd verder aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde het in België goed te vinden. Als bezwaar tegen een overdracht verklaarde bezwaar te hebben tegen alle andere landen waar hij een verzoek indiende omwille van de vrijheid die betrokkene meent te hebben om te gaan waar hij wil, ook zonder enige reis- of verblijfsdocumenten. Verder verklaarde betrokkene geen in België of een andere lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Betreffende zijn gezondheid verklaarde dat het beter gaat met hem nu hij medicatie neemt. Er zit ook een attest in het administratief dossier van betrokkene van een opname in een opvangcentrum voor mensen met psychologische problemen. Bij het indienen van zijn verzoek verklaarde betrokkene hartproblemen te hebben maar sindsdien werd daar geen enkele melding van gemaakt, noch werd enig attest in het administratief dossier ingebracht.

Op 29/08/2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties op basis van artikel 18§1b) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 09/09/2019 stemden de Italiaanse instanties in met toepassing van artikel 18§1b) van Verordening (EU) nr. 604/2013 met ons terugnameverzoek.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde

zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EU) nr. 343/2003 en Verordening (EU) nr. 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 343/2003 en Verordening (EU) nr. 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Italië net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Italië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

De wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormt dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dit terwijl de betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in zijn passage via Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland

ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report: Italy 2018", laatste update op 16/04/2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Een andere, wat oudere bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englischsfh-bericht-italienaufnahmefbedingungen.pdf>). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp uitmaakten van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. Het AIDA-rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken, zoals in casu het geval is voor betrokkene met de luchthaven van SASSARI. We merken bovendien op dat er een expliciet akkoord voorhanden is op basis van artikel 18§1b) voor betrokkene waaruit blijkt dat de aanvraag van betrokkene nog in behandeling is in Italië en dat betrokkene met andere woorden zal behandeld worden als verzoeker bij zijn aankomst.

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", p.5). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (p. 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Verzoekers verbleven in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorgaan naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24/09/2018 nam de Italiaanse regering bovendien een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvinidecreet", werd op 07/11/2018 en 27/11/2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27/11/2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk,

tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 10/03/2019 en 17/03/2019 349 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (6163, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 10 March 2019", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-17-march-2019>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (OSAR p. 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht (OSAR p.30). We merken op dat het AIDA-rapport meldt dat de levensomstandigheden en de kwaliteit van de geleverde diensten

kunnen verschillen van (CAS) centrum tot centrum (AIDA p. pagina 96), en dat er ook een aanzienlijk aantal CAS centra omstandigheden kennen die gelijk zijn aan die van de SPRAR-voorzieningen: "However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia" (AIDA, p. 100). Dit geeft aan dat men niet kan concluderen dat alle CAS centra over dezelfde kam kunnen worden geschoren.

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (OSAR p.12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zowel het geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest of wijst op het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. In het AIDA-rapport vinden we terug dat Artsen zonder Grenzen in een rapport van februari 2018 een toename vermeldt van dakloze personen, die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië werden overgedragen, in Rome, Lazio (AIDA p. 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Een rapport van de NGO's Danisch Refugee Council / Swiss Refugee Council, laatst geüpdate op 12/12/2018, doet verslag over de situatie van 13 kwetsbare Dublin-terugkeerders in Italië, in de periode van 2017-2018. Het rapport geeft melding van een arbitraire houding van de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot Dublin-terugkeerders, en een moeilijke toegang tot accommodatie en de procedure voor internationale bescherming, alsook de kwaliteit van de opvangvoorzieningen. Zo meldt het rapport dat vele verzoekers uren of dagen moeten wachten op de luchthavens van Rome Fiumicino en Milan Malpensa, alvorens te worden ontvangen door de politie. Voor enkele Dublin-terugkeerders werd opvang volgens de auteurs geweigerd, of moesten erg lang wachten alvorens te worden toegelaten binnen het toenmalige SPRAR-systeem. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij specifieke noden in die zin dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin ze in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht. Verder wensen we te benadrukken dat het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM inhoudt. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02/04/2013, § 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, §14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)..."

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan de eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale

bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (7) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Tot op heden werden er door de betrokkene geen medische attesten betreffende zijn gezondheidstoestand aangebracht. Er werden aldus geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU Handvest zou impliceren. De betrokkene maakte aldus niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We merken op dat de betrokkene bij zijn aanmelding sprak over hartproblemen maar daar tot dusver geen verdere medische informatie over meedeelde. Er bevindt zich in het administratieve dossier ook een bewijs van opname in het "Jean Titeca" centrum. Betrokkene verklaarde dat het verder goed gaat met hem nu, aangezien hij medicatie neemt. Er echter wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Temeer omdat er geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Italië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

We verwijzen in dit verband ook naar het AIDA-rapport, dat stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Italië wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg. In het rapport wordt ook duidelijk gesteld dat deze toegang tot de gezondheidszorg niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat tevens ook kandidaat-vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg in het kader van het nationale systeem van gezondheidszorg in Italië.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) dat het wederzijds vertrouwensbeginsel, waarop de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 zijn gevestigd, weerlegbaar is indien sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Hoewel het EHRM in de zaak Tarakhel focust op de situatie van gezinnen of alleenstaanden met minderjarige kinderen en niet los kan worden gezien van de specifieke context van hoge instroom van immigranten in Italië, wordt gesteld dat de uitspraak ruimte biedt om te argumenteren dat ook bij andere categorieën van verzoekers individuele garanties dienen te worden bekomen gezien de ruime interpretatie van de notie "kwetsbaarheid" door het Hof. We wensen te benadrukken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid en ernst moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de specifieke en concrete omstandigheden van de zaak, te weten de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie (EHRM, A.M.E tegen Nederland, 13.01.2015, nr. 51428/10, §28). Verder verwijzen we graag in dit verband ook naar verdere rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van betrokkenen ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over

bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkenen maken niet aannemelijk dat de in hun geval verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin gesteld wordt dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest tevens ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat in dat verband moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat bovenstaande doet besluiten dat er in het geval van betrokkene gene sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Italië en dat er in de vorm van het "common health certificate" voorzien wordt in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkenen in hun hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Italië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Ook al zou er worden verwezen naar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren leidt dit niet tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat men van zo'n danige zware tekortkomingen kan spreken die een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigen te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Er werden eveneens geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkenen sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband ook opnieuw naar de eerder vermelde rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan een andere lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

We benadrukken verder dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM. Hij licht dit middel als volgt toe:

“Bij terugkeer naar Italië loopt verzoeker het risico blootgesteld te worden aan een onmenselijke/vernederende behandeling, wegens de tekortkomingen in het systeem – en dit in het bijzonder gelet op zijn zeer kwetsbaar profiel (medische en psychische problemen).”

Een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM moet op zich voldoende zijn om verzoeker niet terug te sturen naar Italië.

Verzoeker werd in het verleden reeds slachtoffer van het falende Italiaanse systeem – hij kreeg geen medische zorgen.

Zie het Aida rapport van 2017, update 16.04.2019,

1. Practical obstacles to access to health care

The right to medical assistance is acquired at the moment of the lodging of the asylum application but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code assigned by Questure when lodging the asylum application. This means that it reflects the delay in lodging the asylum claim, which corresponds to several months in certain regions (see Registration). Pending enrollment, asylum seekers only have access to medical treatment ensured by Article 35 TUI to irregular migrants: they have access to emergency care and essential treatments and they benefit from preventive medical treatment programmes aimed at safeguarding individual and public health. 477 Asylum seekers have to register with the national sanitary service in the offices of the Local Health Board (Azienda sanitaria locale, ASL) competent for the place they declare to have a domicile. 478 Once registered, they are provided with the European Health Insurance Card (Tessera europea di assicurazione malattia, TEAM), whose validity is related to the one of the permit of stay. Registration entitles the asylum seeker to the following health services: - Free choice of a general doctor from the list presented by the ASL and choice of a paediatrician for children (free medical visits, home visits, prescriptions, certification for access to nursery and maternal schools, obligatory primary, media and secondary schools); - Special medical assistance through a general doctor or paediatrician's request and on presentation of the health card; - Midwifery and gynaecological visits at the "family planning" (consultorio familiare) to which access is direct and does not require doctors' request; and - Free hospitalisation in public hospitals and some private subsidised structures. Whereas delays in the issuance of health cards had been exacerbated in 2016 due to the attribution of special tax codes to asylum seekers other than the ones attributed to other people, consisting in 476 Article 34 TUI; Article 16 PD 21/2015; Article 21 Reception Decree. 477 Article 21 Reception Decree; Article 16 PD 21/2015. 478 Article 21(1) Reception Decree, citing Article 34(1) TUI; Accordo della Conferenza Stato-Regioni del 20 dicembre 2012 "Indicazioni per la corretta applicazione della normativa per l'assistenza sanitaria alla popolazione straniera da parte delle Regioni e Province Autonome italiane". 105 numerical and not alphanumeric codes, 479 no such obstacles were reported with regard to access to health cards in 2017 and 2018. These problems persist with regard to access to other social rights, however. The right to medical assistance should not expire in the process of the renewal of the permit of stay, 480 however in practice, asylum seekers with an expired permit of stay have no guarantee of access to nonurgent sanitary treatments for a significant length of time due to the bureaucratic delays in the renewal procedure. This also means that where asylum seekers do not have a domicile to renew their permit of stay, for example because their accommodation right has been revoked, they cannot renew the health card. Medical assistance is extended to each regularly resident family member under the applicant's care in Italy and is recognised for new-born babies of parents registered with the National Health System. 481 Regarding the effective enjoyment of health services by asylum seekers and refugees, it is worth noting that there is a general misinformation and a lack of specific training on international protection among medical operators. 482 In addition, medical operators are not specifically trained on the diseases typically affecting asylum seekers and refugees, which may be very different from the diseases affecting Italian population. One of the most relevant obstacles to access health services is the language barrier. Usually medical operators only speak Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding between operator and patient. 483 Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse. These problems are worsening due to the adverse conditions of the accommodation centres and, as highlighted by MSF in the Fuori Campo reports published in March 2016 and February 2018, the informal accommodation in different metropolitan areas. 48

Artikel 3 EVRM is een hogere rechtsnorm die tot doel heeft de rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie EHRM 21.01.2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker verwijst daarnaast naar relevante landeninformatie, teneinde de wantoestanden in Italië (en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM) aan te kaarten:

- “ (...) the Committee remains concerned at reports of ill-treatment and excessive use of force by the police when taking the fingerprints of newly arrived asylum seekers and migrants. (...)Also of concern are the reportedly substandard living conditions in several reception centres for asylum seekers and irregular migrants, including ‘crisis centres’ and centres for unaccompanied children, and the fact that women and minors are not always provided with separate accommodation, due to limited facilities. There is also a lack of clear guidelines, procedures and division of responsibilities with regard to the identification of vulnerable people and individuals in need of international protection.” (UN Committee Against Torture (CAT), Concluding observations on the fifth and sixth combined periodic reports of Italy, 21 november 2017, CAT/C/ITA/CO/5-6, <http://www.refworld.org/docid/5a291e034.html>)

- “There are still shortcomings in gaining access to the asylum procedure. In Milan (and until recently also in Rome), a kind of residence permit (dichiarazione di ospitalità) is still required to apply for asylum. In both Milan and in Rome it can take several months for an asylum application to be formally registered (verbalizzazione). During this time, asylum seekers are not guaranteed a place to live.”

“The system is directed at individuals who enter Italy via the Mediterranean and apply for asylum directly on arrival. As Dublin returnees only represent a small share of arrivals in Italy, there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system. This may be one reason why Dublin returnees are treated differently and the statements of our interview partners did not always concur either with each other or with the specific experience of people who have been transferred to Italy under the Dublin III Regulation. Dublin returnees therefore constitute a special case in the Italian reception system.”

“Many people therefore end up homeless or living in squats and slums. The delegation paid another visit to Selam Palace, a squat in Rome, which is home to 10001200 people, mainly from the Horn of Africa, including families and single mothers with children. The house is managed by a committee. The living conditions are not child-sensitive, and women are exposed to the risk of sexual assaults. People with mental illness are not accepted in the squat if their conduct is not socially acceptable. Large numbers of homeless refugees can be seen in Rome in particular, and many sleep under a projecting roof at the Termini railway station at night. According to estimates, some 20 percent of residents of informal accommodation have never had access to the Italian reception system.”

“Access to health care is restricted in practice by the fact that many asylum seekers and people with protection status are not informed about their rights and the administrative procedure to obtain a health card.”

“In the opinion of OSAR, there are still systemic shortcomings in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. As a result, reception and access to the asylum procedure are not always guaranteed. Italy therefore fails to meet its obligations resulting from EU directives and international law. Italy still does not have a coherent, comprehensive and sustainable reception system. Reception is based on short-term emergency measures and is highly fragmented. Accordingly, the interfaces often do not function well either, something that emerged as one of the central problems during the fact-finding visit. In addition, this could mean an imminent violation of Art. 3 ECHR in individual cases and arising from the individual circumstances.” OSAR; “Reception conditions in Italy Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy”, aug2016, <http://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>

- “However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy, because their treatment and accommodation varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities” Zie verder voor specifieke voorbeelden van tekortkomingen Danish Refugee Council, Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy, 9 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58a1a9a94.html>

- “Since summer 2015 when I started getting involved in Ventimiglia, there has been an increasing criminalization of solidarity. It was not possible to get closer to people arriving in the station, there would

be police everywhere and, being a small place where everyone knows each other's faces, they could stop you just because you would be walking around the station.

There has been intimidation (verbal, sexually charged for women) on the street, in police cars, in police office, beatings (several occasions, especially in the summer 2016), gassing people and detention in the police office for all night for just passing by on the street (maybe too close to the station, or to migrants' gathering areas).

Local media coverage is demonizing groups/individuals for assisting migrants, harassment by certain parts of civil society (right-wing members) and unreasonable fines/detention of people without a judiciary approval."

"Police comes to informal camps and take away tents and other supplies such as blankets etc. and identifies volunteers threatening them with accusations such as 'complicity in illegal immigration'. Identifications of migrants and volunteers are happening more frequently and more and in an unfriendly and threatening way" PICUM, Platform for Coordination of Undocumented Migrants, January 2018, <http://picum.org/testimonies-people-share-stories-accused-intimidated-punished-helping-migrants/>"

2.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"De verzoekende partij haalt een schending van voormelde bepaling aan doordat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Italië het risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en dit wegens de tekortkomingen in het Italiaanse asielsysteem. Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst de verzoekende partij naar het AIDA-rapport, up-to-date tot 16.04.2019 en verschillende artikels.

Verweerder merkt op dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Tijdens haar verhoor gaf verzoekende partij enkel aan dat zij niet wou terugkeren naar Italië, omdat zij vrij zou zijn te gaan waar zij wil.

Bijgevolg concludeerde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie terecht dat verzoekende partij geen gewag maakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM of art. 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Italië slecht zou zijn behandeld.

Wanneer men na een verblijf in Italië geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verweerder laat verder gelden dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat gemachtigde van de Minister is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië.

Ook werd rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De gemachtigde van de Minister concludeert terecht dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen zouden vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Daar waar de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift kritiek levert op de opvang van Dublin-terugkeerders in Italië, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie in de bestreden beslissing omstandig heeft toegelicht dat verzoekende partij toegang zal hebben tot de nodige opvang, waarbij concreet werd gemotiveerd:

- dat verzoeker geen (negatieve) verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijf in Italië;
- dat uit de OSAR-, AIDA, en UNHCR-rapporten geen structurele tekortkomingen blijken;
- dat verzoeker, ingevolge het Salvini-decreet, zal worden opgevangen in de CAS- of CDA-centra, en dat dit niet betekent dat hij verstoken zal zijn van materiële opvang;
- dat de Italiaanse overheid zeer recent (08.01.2019) een circulaire heeft aangenomen, waarin wordt gegarandeerd dat Dublin-terugkeerders zullen worden opgevangen met respect voor hun fundamentele rechten;

- dat de instroom van asielzoekers in Italië drastisch is gedaald, zodat niet kan worden voorgehouden dat er actueel een grote druk zou zijn op de opvangvoorzieningen.

De verzoekende partij toont in haar inleidend verzoekschrift alvast niet aan dat voormelde motieven van de bestreden beslissing geen grondslag zouden vinden in de aangehaalde bronnen.

Verweerder benadrukt verder dat de gemachtigde van de Minister niet blind is gebleven voor gebeurlijke tekortkomingen, doch dat kon worden vastgesteld dat deze zich niet in die mate manifesteren dat er sprake zou zijn van structurele problemen in de asielprocedures in Italië.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt ook niet ontkend dat de grote instroom van asielzoekers Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld.

Verweerder merkt hierbij tevens op dat niet alle immigranten een verzoek tot internationale bescherming indienen en in die hoedanigheid effectief moeten worden opgevangen.

Verzoekende partij gaat eveneens voorbij aan de terechte verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM in zo o.m. de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië, waarbij gesteld werd dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM -zoals hoger reeds aangehaald- hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Verzoekende partij haar betoog faalt volkomen.

Waar verzoekende partij nog opmerkingen formuleert over de gezondheidszorgen in Italië, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister hier reeds uitvoerig op inging.

Inderdaad dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens zijn verhoor zelf verklaarde dat zijn gezondheid steeds verbetert en dat hij medicatie neemt om te kalmeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was enkel een document voorhanden waaruit bleek dat verzoekende partij gedurende een bepaalde tijd was opgenomen in een opvangcentrum voor mensen met psychologische problemen. Uit dit stuk kan geenszins de noodzaak op een verdere behandeling worden afgeleid.

Middels het verzoekschrift wordt een medisch attest gevoegd, daterend van 07.10.2019.

In dit attest wordt enkel vermeld dat verzoekende partij medicatie neemt en op de raadpleging dd. 07.10.2019 zelf aangaf geen klachten te hebben.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit attest dateert van na de bestreden beslissing, waardoor de gemachtigde er geen rekening mee kon houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Bovendien doet het geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, aangezien de gemachtigde reeds inging op de vaststelling dat verzoekende partij medicatie neemt. De gemachtigde merkte op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt geen medische verzorging in Italië te kunnen krijgen, voor zover dit is vereist.

In dit kader verwees de gemachtigde van de minister nog naar het AIDA-rapport, dat bepaalt dat de toegang van verzoekende partij tot de gezondheidszorg wettelijk wordt gegarandeerd. Dit gebeurt onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers én is niet beperkt tot erkende vluchtelingen, doch ook voorhanden voor kandidaat-vluchtelingen.

De gemachtigde besloot dat er in casu geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van verzoekende partij bij een terugkeer naar Italië en dat middels het common health certificate wordt voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Met haar betoog, dat zich beperkt tot het loutere citeren van een passage uit het AIDA-rapport, toont verzoekende partij niet anders aan. Uit dit rapport blijkt geenszins dat verzoekende partij zal worden uitgesloten van de gezondheidszorg. Verweerder herhaalt dat verzoekende partij reeds 7 – 8 maanden in Italië verbleef en geen gewag maakte van een problematische behandeling aldaar. Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoekende partij geen gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg opwierp als reden om niet terug te keren naar Italië.

Het loutere feit dat er inderdaad opmerkingen kunnen worden geformuleerd bij de opvang van asielzoekers – zoals ook door de gemachtigde wordt erkend – volstaat niet om te besluiten dat een overdracht in strijd is met art. 3 EVRM.

Terwijl de verzoekende partij evenmin dienstig kan verwijzen naar de door haar geciteerde internetartikels. Deze artikelen berusten immers niet op wetenschappelijk onderzoek, en moeten daarom worden aanzien als een minder gezaghebbende bron dan de internationale rapporten waarnaar de gemachtigde van de Minister verwijst in de bestreden beslissing. Deze websites zijn derhalve niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

Daarenboven zijn deze internetartikels geenszins actueel. Het meest recente artikel dateert van januari 2018. De in deze artikels beschreven situatie stemt derhalve niet overeen met de actuele situatie van asielzoekers in Italië. De kritiek van de verzoekende partij doet dan geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië op heden systeemfouten zou bevatten die automatisch resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekende partij focust zich louter op de negatieve berichtgeving, zonder in te gaan op de motivering van de gemachtigde dat dergelijke opmerkingen niet volstaan om tot een schending van art. 3 EVRM te besluiten.

De gemachtigde van de Minister motiveerde terecht dat er geen aanleiding is om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par.

103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland ten tijde van het welbekende M.S.S.- arrest. Volgens het EHRM is er geen situatie van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. De algemene en structurele opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Italië is op zich niet voldoende om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden (EHRM 7 juni 2018, nr. 67981/16, H. t. Zwitserland).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een hoge drempel en oordeelt het dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn gedwongen terugkeer naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-verordening, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/16 PPU, C.K. e.a., § 73 e.v.). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van de Dublin-reglementering in bepaalde omstandigheden onverenigbaar is met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

In het bijzonder heeft het Hof bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Bijgevolg moet iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene worden weggenomen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd. In de hypothese waarin die voorzorgsmaatregelen, gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken asielzoeker, niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zal inhouden, moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat de uitvoering van de overdracht van de betrokkene opschorten zolang deze door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan.

2.3.2.4. Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Italië het risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling wegens tekortkomingen in het opvangsysteem en dit in het bijzonder gelet op zijn zeer kwetsbaar profiel, waarbij hij verwijst naar zijn medische en psychische problemen. Hij stelt dat hij in verleden reeds slachtoffer werd van het falende Italiaanse systeem en geen medische zorgen kreeg.

2.3.2.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar hetgeen verzoeker heeft verklaard tijdens zijn gehoor op 4 september 2019 inzake zijn gezondheid, met name dat het beter gaat met hem nu hij zijn medicatie neemt. Zij betoogt dat verzoeker tijdens het verhoor geen gewag heeft gemaakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in zijn passage via Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij in het verleden reeds slachtoffer werd van het falende Italiaanse opvangsysteem en geen medische zorgen kreeg. Verwerende partij heeft evenwel een onvolledig niet-geinventariseerd administratief dossier aan de Raad overgemaakt. Het zogenaamd Dublin-gehoor van 4 september 2019 is na herhaaldelijke en grondige doorname van het administratief dossier niet terug te vinden, zodat de Raad niet kan nagaan wat verzoeker juist heeft verklaard tijdens zijn gehoor.

Verder stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat enkel een bewijs voorligt van een opname in het ziekenhuis. In het administratief dossier is inderdaad een “attestation d’hospitalisation” terug te vinden, waarin wordt verklaard dat verzoeker van 23 juli 2019 tot 28 augustus 2019 in het ziekenhuis werd opgenomen, zonder meer uitleg.

Verwerende partij stipt ook aan dat er geen medische attesten betreffende verzoekers gezondheidstoestand werden aangebracht. Zij besluit dat er *“aldus geen elementen [werden] aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU Handvest zou impliceren.”* Tevens stelt zij: *“Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië.”*

Zij concludeert dat verzoeker aldus *“niet aannemelijk [maakt] dat [hij] op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”*

Heden voegt verzoeker heden een medisch attest toe zijn verzoekschrift van 7 oktober 2019, waarin een arts attesteert dat verzoeker psychische problemen heeft sinds zijn aankomst in Europa, dat hij werd opgenomen in de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis omwille van een psychotische decompensatie van 23 juli 2019 tot 28 augustus 2019 en dat verzoeker medicatie neemt, met name psychofarmaca Olanzepine en Alprazolam. Hoewel dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, herinnert de Raad eraan dat hij in onderhavige procedure op grond van artikel 39/84, § 4, 4de lid van de Vreemdelingenwet gehouden is een *“zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [te doen] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”* De Raad verwijst in deze zin ook naar wat wordt gesteld in punt 75 van het HvJ arrest nr. C-578/16 PPU van 16 februari 2017.

Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier bovendien een medisch attest van 2 oktober 2019, eveneens van na de bestreden beslissing, waarin de centrumarts nagaat of er sprake is van een ziekte

waarbij het gebrek aan de behandeling aanleiding kan geven tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. In dit medisch attest geeft de centrumarts aan dat er “*verder onderzoek (...) nodig [is] om de ernst [van verzoekers aandoening] vast te stellen*” en dit in het kader van een evaluatie van de voorzienbare medische gevolgen indien de betrokkene lijdt aan een ziekte waarbij het gebrek aan behandeling tot gevolg zou kunnen hebben dat een risico op nakend overlijden ontstaat of een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die ernstig lijden met zich meebrengt of een belangrijke vermindering van de levensverwachting.

Voor de Raad is dit een indicatie dat de centrumarts een ernstige twijfel koestert over de weerslag van de overdracht naar Italië op de gezondheidstoestand van verzoeker.

Ter terechtzitting geeft de verwerende partij aan dat er nog geen uitsluit is over dit onderzoek.

Gelet op al deze elementen, dient de Raad in deze stand van zaken te besluiten dat verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt.

Het tweede middel is in de besproken mate ernstig.

Derhalve is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Bovendien blijkt hieruit ook dat de exceptie niet kan worden bijgetreden.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Verzoeker voert aan: “*Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan in die zin dat het een cascade van gevolgen met zich zal meebrengen zoals voormeld. Hij loopt een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM. Hij heeft medische en psychotherapeutische begeleiding nodig en dit mogelijks voor een lange periode, die hij in Italië niet zal krijgen bij terugkeer. In Italië zal hij naar alle waarschijnlijkheid aan zijn lot worden overgelaten (cfr rapporten supra).*”

3.4.2. Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar de verzoekende partij bij de uiteenzetting van haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit *in casu* het geval. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 23 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES